

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּו

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ י"ד - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 392

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

ספר

תשובת הרשב"י

דרשה לחזוק למוד הזהר הקדוש

ברוכים הבאים בשם ה'

ברשות הגאון הגדול מרן הראשון לציון, נשיא מועצת חכמי התורה, הרב עבדיה יוסף שליט"א, וברשות הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזכי הרבים שארגנו את קבוץ הגדול הזה, וכל הקהל הקדוש הזה.

בראשית דברי אגיד הקדמה קטנה, שהשפת אם שלי היא שפת אידיש, ולא למדתי שפה העברית, רק מה שדברתי קצת עם אנשים, התרגלתי קצת להשפה, ועל כן קצת קשה לי, אבל דוע שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ועל כן אני מקווה שלב השומעים נבין את הלב שלי, ובצורת השם נבין אחד את השני. אנחנו מיחלים ומצפים שמקידוש השם הגדול היוצא מן הקבוץ הזה, יביא בצורת השם במהרה את הקבוץ גליות בביאת משיח צדקינו בב"א.

כתוב בפרשת השבוע, "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם", והיה לשון שמחה^א, שמחה בעליונים ותחתונים בפרסום לימוד תורת הרשב"י^ב.

א. מרגלא בפומיא דהגאון הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל על הפסוק "והיה עקב תשמעון... ואהבך וברכך והרבך", אין והיה אלא לשון שמחה, אם תעבוד את ה' בשמחה וביראה, אז תגיע לדרגה שתשמעון את כל המשפטים, וכיון שעבדת את ה' בשמחה, אז ואהבך וברכך והרבך ויתקיימו בך כל ברכות התורה במלואם.

ב. וביאר הגאון הצדיק המקובל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א ראש ישיבת המקובלים נהר שלום, ירושלים, והיה אותיות הוי"ה שהוא מידת הרחמים, אם תרצו להמשיך

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בהזדמנות זו אני רוצה להכיר טובה למזכה הרבים הגאון הצדיק המקובל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א, וכן לצדיק המיוחד בזיכוי הרבים ובפרט בהדפסת הזוהר הקדוש, ותורת הרשב"י, רבי פנחס ראובן שליט"א, על פועלם ומסירות נפשם למען ישמעו וילמדו כל ישראל את לימוד הזוהר הקדוש, שלא יהיה בית יהודי שאין בו לימוד זוהר הקדוש¹, וכן תודה נפלאה לארגון הקדוש "הידברות" המקרב לבם של ישראל לאביהם שבשמים, בארץ ובעולם כולו, וכל הצמאים ממנו שותים, אשר לקחו על עצמם משימה קדושה לחלק זוהר הקדוש לכל התומכים והמשתתפים, ובזה יתעוררו כל ישראל לשוב² לאבינו שבשמים.

מידת הרחמים בזמן עקב שזה עקבתא דמשיחא, תשמעון אותיות ת - תורת, שמעון. שעל ידי לימוד הזוהר הקדוש ממשיך רחמים וישועות לכלל ישראל.

ג. **וידוע מצדיקים קדמונים שלא נכנסו לבית אם אין שם זוהר הקדוש ונועם אלימלך.**

ומסופר על האי גברא קדישא רשכבה³ ג מרן מהר"א מבעלזא זיעוועי"א, [יומא דהילולא *כ"א מנחם אב (תשי"ז)], לאחר שניצל בניסי ניסים מהמלחמה הנוראה, ועלה לארץ הקדושה טרם הכנסו לדירתו צוה להביא ספר הזוה"ק (ממחותני להבחל"ח) דוקא מכ"ק מרן האדמו"ר הגה"ק רבי יוסף מאיר מספינקא זיעוכ"א (ירושלים), מפני שאצלו וודאי יש זוהר הקדוש שלומד בו.

ד. ובהיותי בעיר האבות "באר שבע" אחרי הדרשה שאמרתי שם על גודל לימוד הזוהר הקדוש בא לפני יהודי בא בימים וסיפר ברבים אשר בצעירותו למד תורה בישיבה, ולדאבון לב הושפע מהערב רב, ונפל מיהדותו אשר מלבד שבת וכשרות כפי השגתו, לא שמר דבר. יום אחד בא לידו ספר הזוהר עם פירוש הסולם, ונכנס בו חשק ללומדו. וכך מידי יום ביומו למד מספר דפים למרות לעגם והפרעתם של הסובבים אותו, וכאשר שם כיפה לכבוד תורת הרשב"י, צעקה עליו זוגתו, האם השתגעת? מה קרה לך שאתה לובש כיפה? אמר לה מה איכפת לך אני רק לומד היסטוריה, והסתיר את לימודו כדי שלא תפריע לו.

וכך המשיך מידי יום ביומו עד שסיים כל הזוהר הקדוש, תיכף לאחר מכן נכנס בו התעוררות מאוד גדולה לתשובה אמיתית, והתחיל לקיים כל המצוות, והיום הוא יהודי כשר הדבוק בתורת הרשב"י. מכאן רואים כמה גדול כוחו של רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום.

ועל זה אפשר להמליץ דברי חז"ל הקדושים: הלואי אותי עזבו ואת תורת שמרו, שהמאור שבה מחזירם למוטב - וזהו האור הגנוז בתורה, וכדברי קדשו של הבני יששכר זי"ע, שהאור הגנוז לצדיקים טמון בתורת הרשב"י ע"ה.

ספר הזוהר הוא כמו תבת נח - ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יגנס

ואותה הנשמה, בטרם התלבן באש, אותם שלוחים צווחים אליהם ואומרים: הנם. ובזמן שמתלבנת, אותם ממנים יוצאים עמה מאותו מקום, ומזמינים אותה לפתחו של גן עדן ששם אותם שליחים, ואומרים להם: הנם. אלה הם הנשמות שהתלבנו. ואז מכניסים אותה נשמה בגן עדן.

ובמה היא שבורה מתוך אותו שבר של ההתלבנות של הגיהנם (של אותו) של אותו שבר של האש המתחזקת. ואף על גב שירדת מלמעלה, (אבל) פיון שמגיע לארץ למטה, היא אש שאיננה דקיקה, והנשמה נענשת בה ונשברת. ואז הקדוש ברוך הוא מוציא שמש שמאירה מאותם ארבעה פתחים שמאירים ברקיע שמעל הגן, ומגיע לאותה נשמה ונרפאת. זהו שכתוב (מלאכי א) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

בפעם השניה, אחר שישבה בגן עדן שלמטה, כל אותו זמן שישבה ועד עכשו אינה נפרדת מאותם דברים של מראה העולם הזה מכל וכל. וכשמעלים אותה למעלה, צריכה להפרד מכל מראה ומכל הדברים שלמטה. ומעבירים אותה באותו נהר דינור, ואז הנשמה מתלבנת בו מכל וכל, ויוצאת ונראית לפני רבון העולם ברוכה (ברוך) מכל הצדדים. פיון שמספקת באותו אור, נרפאת ונשלמת מהכל. ואז עומדות אותן נשמות בלבושים, מתעטרים לפני רבונם. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

ואותן נשמות שבגן עדן שלמטה משוטטות בכל ראשי חדשים ושבתות, ועולות עד אותו מקום

והריא נשמתא עד לא אתלבנת בנורא, אינון שליחן צווחין לגבייהו, ואמרי הנם. ובזמנא דהיא אתלבנת, אינון ממנן נפקין עמה מההוא אתר, וזמיני לה לגבי פתחא דגנתא דעדן, דתמן אינון שליחן ואמרי לון הנם. הא אינון נשמתין דהא אתלבנו, כדין אעלין לההיא נשמתא בגנתא דעדן.

ובמה איהי תבירא מגו ההוא תבירו דאתלבנותא דגיהנם. (ס"א דהוא) דההיא תבירו דאשא תתאה. ואף על גב דנחית מלעילא, (אבל) פיון דמטא לארעא לתתא, איהו אשא דלא דקיק, ונשמתא אתענשא ביה, ואתפרת. כדין קדשא ברוך הוא אפיק שמשא דנהיר מאינון ארבע פתחין דנהרין ברקיעא דעל גנתא, ומטא לההיא נשמתא ואתסיאת. הדא הוא דכתיב, (מלאכי א) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. וזמנא תניינא, לבתר דיתבא בגנתא דעדן דלתתא, כל ההוא זמנא דיתבא ועד כעין לא אתפרשת מאינון מלין דחיזו דהאי עלמא מפל וכל. וכד סלקין לה לעילא, אצטריך לאתפרשא, מפל חיזו ומפל מלין דלתתא. ואעברו לה בההוא נהר די נור, כדין נשמתא אתלבנת ביה מפל וכל. ונפקת ואתחזיאת קמי מארי דעלמא בריכא (ר"א בריא) מפל סטרין. פיון דאסתפקלת בההוא נהורא אתסיאת ואשתלימת מפלא. וכדין קיימין אינון נשמתין בלבושין, מתעטרין קמי מאריהון. ופאה חולקיהון (דף ר"ב ע"א)

דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי. אינון נשמתין דבגנתא דעדן דלתתא, שטאן בכל רישי ירחי ושבתאי, וסלקין עד ההוא אתר דאקרי חומות ירושלם. דתמן כמה

שנקרא חומות ירושלים, ששם
כמה ממנים ומרכבות ששומרים
אותם החומות, שכתוב (ישעיה סב)
על חומותיך הפקדתי שמרים.
ועולים עד אותו מקום, ולא
נכנסות פנימה עד שמתלבנות,
ושם משתחוות ושמהות מאותו
אור, ושבות לתוך הגן.

ויצאות משם ומשוטטות בעולם,
וראות באותם הגופות של
הרשעים ובאותו עגש שלהם,
שכתוב (ישעיה סו) ויצאו וראו
בפגרי האנשים הפשעים בי כי
תולעתם לא תמות ואשם לא
תכבה והיו דראון לכל בשר. מה
זה לכל בשר? לאותם שאר
הגופים שסביבם, והרי פרשיה.
ואחר משוטטים ומסתכלים
באותם בעלי מכאובים ובגני
מחלות, ואותם שפובלים על
היחוד של רבונם, ושבים
ואומרים למשיח.

בשעה שאומרים לו למשיח את
צער ישראל בגלותם, ואותם
הרשעים שבהם שאינם
מתבוננים לדעת את רבונם, הוא
מרים קול ובוכה על אותם
הרשעים שבהם. זהו שכתוב (ש)
(א) והוא מחלל מפשעינו מדכא
מעונתינו. שבות אותן נשמות
ועומדות במקומן.

בגן עדן יש היכל אחד שנקרא
היכל בני המחלות. אז המשיח
נכנס לאותו היכל, וקרא לכל
המחלות והמכאובים וכל יסורי
ישראל שיבאו עליו, וכלם באים
עליו. ואלמלא שהוא מקל מעל
ישראל ונטל עליו, לא היה אדם
שיכול לסבל את יסורי ישראל על
ענשי התורה. זהו שכתוב (ש) אכן
חלינו הוא נשא וגו'. כמו כן רבי
אלעזר בארץ.

משום שאין חשבון לאותם
יסורים שעומדים על אדם בכל

ממנו ורתיבין דנטרי אינון חומות. דכתיב,
(ישעיה סב) על חומותיך ירושלים הפקדתי
שומרים. וסלקין עד ההוא אתר, ולא עאלין
לגו, עד דאתלבנו. ותמן סגדין, וחדאן
מההוא נהירו, ותייבין לגו גנתא.

נפקין מתמן ושטאן בעלמא, וחמאן באינון
גופין דחייביא, בההוא עונשא דילהון,

דכתיב, (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים
הפושעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא
תכבה והיו דראון לכל בשר. מאי לכל בשר.
לאינון שאר גופין דבסתרנייהו, והא
אוקמוה. ולבתר משטטי ומסתפלן באינון
מאריהון דכאבין, ובגי מרעין, ואינון דסבלין
על יחודא דמאריהון, ותבין ואמרין ליה
למשיחא.

בשעתא דאמרין ליה למשיחא צערא
דישראל בגלותהון, ואינון חייביא
די בהון, דלא מסתפלי למנדע למאריהון,
ארים קלא ובכי, על אינון חייבין דבהו. הדא
הוא דכתיב, (ישעיה גג) והוא מחולל מפשעינו
מדופא מעונותינו תייבין אינון נשמתין
וקיימין באתרייהו.

בגנתא דעדן אית היכלא חדא, דאקרי היכלא
דבגי מרעין. כדין משיח עאל בההוא
היכלא, וקרי לכל מרעין וכל כאבין, כל
יסוריהון דישראל, דייתון עליה, וכלהו אתיין
עליה. ואלמלא דאיהו אקיל מעלייהו
דישראל, ונטיל עליה, לא הוי בר נש דיקיל
למסבל יסוריהון דישראל, על עונשי
דאורייתא. הדא הוא דכתיב (ישעיה גג) אכן
חלינו הוא נשא וגו'. פגוונא דא רבי אלעזר
בארעא.

בגין דלית חשבנא, לאינון יסורין דקיימין

יוס על ענשי התורה, וכלם ירדו לעולם בשעה שנתנה תורה. וכשהיו ישראל בארץ הקדושה באותן עבודות וקרבת שיהיו עושים, היו מסלקים את כל אותן מחלות ויסורים מן העולם, ועכשיו המש"ח מסלק אותם מבני העולם טרם שיוצא מהעולם הזה, ומקבל ענשו, כמו שנתבאר. כשאותם חטאים יתרים שמכניסים אותם לתוך בפינים הגיהנם באותם מדורים פחותים אחרים, ומקבלים ענש רב מרב הזהמה שבנשמה, אז מדליקים אש יותר, לאכל אותה והמה. ואי לאותה נשמה שסובלת אותו הענש. ועל זה אותם מלאכי חבלה שבגיהנם מטרידים אותו במקלות של אש לנער את אותה הזהמה. אי לנשמה שסובלת אותו ענש.

אשריהם ששומרים את מצוות התורה. אותה נקדה קדושה שרצה להשתעשע למעלה ולמטה ברוחות הצדיקים, כמו שנתבאר. כשאותה נקדה רוצה להשתעשע למטה ברוחות הצדיקים כאם ששמחה עם בניה ומשתעשעת בהם, כך גם ברוחות הלילה היא יורדת ומשתעשעת בהם.

הרקיע שאמרנו שעומד על הגן, היא עומדת על ארבעה ראשי החיות, ואותן ארבע אותיות שאמרנו הם סוד של ארבע החיות. והרקיע הזה עומד למטה (עליו), כמו שנתבאר. הרקיע של אותה נקדה עומד למעלה על אותן ארבע חיות עליונות שאמרנו, ואותו רקיע (במדת זה מזה) נרקם בגוים קדושים.

ברקיע הזה מסתכלות ארבע החיות, וכל אותם חילות למטה. כשהרקיע הזה מאיר בגונו ונוצץ, אז יודעות כל אותן מרכבות וכל אותם חילות

עליה דבר נש בכל יומא, על עונשי דאורייתא, וכלהו נחתו לעלמא, בשעתא דאתיהבת אורייתא. וכד הו' ישראל בארעא קדישא, באינון פולחנין וקרבתין דהו' עבדי, הו' מסלקין פל אינון מרעין ויסורין מעלמא. השתא משיח מסלק לון מבני עלמא, עד דנפיק בר נש מהאי עלמא, ומקבל עונשיה, כמה דאתמר. פד אינון חובין יתיר דעילין לון לגו בגו גהינם, באינון מדורין תתאין אחרנין, ומקבלין עונשא סגי מסגיאנות זזהמא די בנשמטא, פדין אדליקו נורא יתיר, למיכל ההוא זזהמא. (ווי להמא נשמטא דכבלת ההוא עונשא. ועל דא אינון מלאכי חבלה דבגיהנם מטרידין לון בחוסרין ראשא לנערא ההוא זזהמא. ווי לנשמטא דכבלת ההוא עונש).

וכאן אינון דנטרי פקודי אורייתא. ההיא נקודה קדישא, דאיהי בעיא לאשתעשעא לעילא ולתתא ברוחיהון דצדיקייא, כמה דאתמר. פד ההיא נקודה בעא לאשתעשעא לתתא ברוחיהון דצדיקייא, כאמא דתדאת על פנהא, ואשתעשעא בהון, הכי נמי בפלגות ליליא איהי נחתא ואשתעשעא בהו.

רקיע דקאמרן דקיימא על גנתא, איהי קיימא על ארבע רישי חיוון, ואינון ארבע אתוון דקאמרן, אינון רזא דארבע חיוון. והאי רקיעא קיימא לתתא (ס"א עליו), כמה דאתמר. רקיע דההיא נקודה, קיימא לעילא, על אינון ארבע חיוון עלאין דקאמרן, וההוא רקיעא (בגוונא דא מן דא) איהו אתרקם בגוונין קדישין.

בהאי רקיע אסתפלן ארבע חיוון, וכל אינון חילין לתתא. פד האי רקיע אנהיר בגונו ונצין, פדין ידעין פל אינון רתיכין, וכל אינון חילין ומשירין, דהא טרפא

ומחנות שהרי טרפס הדמון.
הרקיע הזה רקום בכל הגונים
הקדושים, ובו עומדים ארבע
פתחים ושומים בארבע אותיות
נוצצות.

פתח אחד רשום לצד מזרח, ובו
עומדת באותו פתח אות אחת,
ואותה אות היא א'. וזה נוצץ
ועולה יורד בפתח הזה. הפתח
הזה מאיר ונוצץ מהתנוצצות
עליונה, והאות הזו נוצצת
ובולטת (ולחוט) בתוכה, והיא
יורדת ועולה ונרשמת באותו
פתח.

פתח שני רשום לצד צפון, ובו
עומדת אות אחת, והיא האות ד'.
וזו עומדת ונוצצת, עולה ויורדת,
ולוחטת באותו פתח. לפעמים
נוצצת בהתנוצצות, ולפעמים
נטמן אותו אור ולא מאיר. ולכן
האות הזו אינה עומדת בקיום
מתמיד, והאות הזו נרשמת
באותו פתח.

הפתח השלישי הוא פתח שעומד
לצד מערב, ובו עומדת אות אחת
שרשומה ונאורה באותו פתח,
וזוהי האות נ', והאות הזו נוצצת
בהתנוצצות באותו הפתח.

הפתח הרביעי זהו הפתח שעומד
לצד דרום, ובו עומד רשם של
נקדה תחתונה קטנה שנקראת ולא
נראית, וזוהי האות י', וארבע
האותיות הללו לארבעה צדדים,
(מצדדים) באותו רקיע באותם
פתחים.

ברקיע הזה רשומות אותיות
אחרות (לד' צדדים) בכתרים על
ראשיהם, ואותן עשרים ושנים
אותיות מתעטרות בכתרים.
הרקיע הזה נוסע וסובב על גבי
החיות ברשם של האותיות, הסוד
של חשבון היחוד בסוד של צדוף
אחד, והם: א"ט ב"ח ג"ז ד"ו.
האותיות הללו סובבות באותו

דילהון אדמון. רקיעא דא מרקמא בכל גוונין
קדישין, ביה קיימין ארבע פתחין רשימין,
בארבע אתון מנצצין.

פתחא חדא רשימא לסטר מזרח, וביה קיימא
בההוא פתחא את חד, ויהוא את איהו
א', ודא נציץ וסליק ונחית בהאי פתחא.
פתחא דא נהיר ונציץ מנציצו עלאה. והאי את
נציץ ובלוט (ס"א ולהים) בגויה, ואיהי נחמא
וסלקא, ואתרשים בההוא פתחא.

פתחא תניינא, רשימא לסטר צפון, וביה
קיימא את חד, ואיהי את ד'.
ודא קיימא ונצצא, סלקא ונחמא, ולהטא
בההוא פתחא. לזמנין נציץ בנציצו, ולזמנין
אתטמר ההוא נהורא, ולא נהיר. ועל דא, את
דא לא קיימא בקיומא תדיר, ואת דא
אתרשים בההוא פתחא.

פתחא תליתאה, איהו פתחא דקיימא לסטר
מערב, וביה קיימא את חד, דאתרשים
ואתנהיר בההוא פתחא. ודא איהו את נ',
והאי את נציץ בנציצו בההוא פתחא.

פתחא רביעאה, דא איהו פתחא דקיימא
לסטר דרום, וביה קיימא רשימו דחד
נקודה תמאה זעירא, דאתחזי ולא אתחזי,
ודא איהי את י', ואלין ארבע אתון לארבע
סטרין, (ג"א נציץ) בההוא רקיע, באינון פתחין.

בהאי רקיע רשימין אתון אחרנין, (ד"א לד' סטרין)
בכתרין על רישיהו. ואינון עשרין
ותרין אתון, מתעטרין בכתרין. רקיעא דא
נטיל וסתרא על גבי חיוון, ברשימו דאתון,
רזא דחושבן דיחודא, ברזא דצורפא חדא
ואינון: א"ט ב"ח ג"ז ד"ו.

אלין אתון סתרון בההוא רקיע, ברזא דאתון
אחרנין, (דדתיב) עלאין קדישין סתימין.

רקיע בסוד של אותיות אחרות
(של מרכבות) עליונות קדושות
נסתרות, ואותן אותיות אחרות
(עליונות) שנסתרות סוככות את
אותו רקיע, ואז נראות האותיות
הללו בגלגול (של הרקיע הזה), שהם
א"ט ב"ח, ורשומות ברקיע הזה.
בשעה שמאיר הרקיע הזה,
מאירים בו ארבעה סודות של
השמות הקדושים, והם צרוף
בצורפים של שלשים ושנים
שבילים. אז יורד טל מהרקיע
הזה באותן האותיות של סוד
השם הקדוש, וכל אותן מרכבות
נהונות, וכל אותם החללות
והמחנות הקדושים, וכלם
מקבלים בשמחה.

בשעה שהדין תלוי, האותיות
הללו נטמנות ונגנזים ארבע בתוך
ארבע, והם ט"ח ז"ו. בשעה
שאלה נגנזו ונטמנו, אז הקול של
צד צפון מתעורר, ויודעים שהדין
שרוי על העולם. וברקיע הזה
נרשם גון אחד שכולל את כל
הגונים.

בשנוסע הרקיע הזה מצד
המזרח, אותם ארבעה הראשים
שאמרנו בארבע (פינים) אותיות,
נוסעים כלם במסעות, ועולים
בעליה למעלה. וכשנוסעים
ועולים למעלה, מסתלקת מי
שסתלקת, וחוזרות האותיות
ונראות בשלמות בסוד הראשון,
א"ט ב"ח ג"ז ד"ו, ונרשם אותו
רקיע, ואז מאיר באור.

וכשהרקיע הזה מאיר במקדש
באותיות הללו, כלם שבים
ושואגים לטרף וטרף ומזון. כיון
שהם שואגים ומעלים קולות,
אותו קול נשמע למעלה למעלה,
ואז נוטל ברכות וקדושות מי
שנוטל.

סוככות האותיות ומתגלגלות,
וסוככות את אותו רקיע,

ואינן אתון אחרנין (ס"א על"א) סתימין, סחרין
לההוא רקיע, וכדין אתחזיין אלין אתון
בגלגולא, (ס"א דהאי רקיעא) דאינון א"ט ב"ח,
ורשימין בהאי רקיעא.

בשעתא דאתנהיר האי רקיעא, אתנהרין ביה
ארבע רזין דשמהן קדישין, ואינון
צרופא בצרופין דתלתין ותריין שבילין. כדין
נחית טלא מהאי רקיעא, באינון אתון דרזא
דשמא קדישא, ואתזנו כל אינון רתיכין, וכל
אינון חילין ומשיריין קדישין, ונטלי כלהו
בחודה.

בשעתא דדינא תליא, אלין אתון אתטמרו,
ואתגניזו ד' גו ד', ואינון ט"ח ז"ו.

בשעתא דאלין אתגניזו ואתטמרו, כדין קלא
דסטר צפון אתער, וידעי דדינא שרייא על
עלמא. ובהאי רקיעא אתרשים גוונא חדא,
דכליל כל גוונין.

כד נטיל האי רקיעא מסטרא דמזרח, אינון
ארבע רישין דקאמרן, בארבע (אנפין)
אתון, נטלין כלהו במטלנין, וסלקי בסליקו
לעילא. וכד אינון נטלין וסלקין לעילא,
אסתלקת מאן דאסתלקת. ואתון אתהדרו
ואתחזיין בשלימו, ברזא קדמאה, א"ט ב"ח
ג"ז ד"ו, ואתרקם ההוא רקיעא, כדין אתנהיר
בנהירו.

וכד האי רקיעא אתנהיר במלקדמין, באלין
אתון, כולהו אתהדרו ושאגי למטרף
טרפא ומזונא. כיון דאינון שאגי וסלקין
קלא, ההוא קלא אשתמע לעילא לעילא,
וכדין נטלא ברכאן וקדישין, מאן דנטלא.

סחרן אתון ומתגלגלן, וסחרן ההוא רקיעא,
וקיימן אינון אתון לסטר דרום. כיון
דקיימן אינון אתון לסטר דרום, סלקין

וּנְצָצוּן בְּנִיצְצוֹ וְלִהְטִין. כְּדִין בְּאִמְצָעִיתָא
דְּהוּא רְקִיעָא, רְשִׁימוּ חַד אֲתְרִישִׁים, וְהוּא
רְשִׁימוּ אִיהוּ אֵת חַד, וְאִיהוּ י'. כְּדִין דְּאֵת דָּא
אֲתְרִישִׁים וְאֲתַחְזִיבָא, כְּדִין לִהְטִין אֲבַתְרִיָּה,
תַּלַּת אֲתוּן אֲחֵרְנִין, וְאִינוּן הו"ה.

אֲלִין אֲתוּן מְנַצְצוֹן בְּאִמְצָעוֹ דְּהַאי רְקִיעָא,
סְלָקִין וְנַחְתִּין, מְלַהְטִין בְּתַלְיִסְר (כ"א
בְּתַרְסִר) לִהְטִין. כְּדִין לְבַתֵּר דְּאִלִּין תַּלְיִסְר זְמַנִּין
מְלַהְטוֹן, נַחְתָּא מְאֵן דְּנַחְתָּא, וְאֲתַפְּלִילַת בְּאִינוּן
אֲתוּן, וְאֲתַעְטֵרַת בְּהוּ, וְלֹא אֲתִידַעַת. כְּדִין,
כְּלַהוּ חֲזִילִין, וְכַלְהוּ מְשִׁירִין, בְּחִידוֹ. וְסְלָקִין
שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחֵן.

רְקִיעָא דָּא נְטֵלָא תְנִינּוֹת, וְסַחְרָא וּמַתְגַּלְגָּלָא,
וְאִינוּן אֲתוּן קְדָמָי דְּקְאָמְרֵן, דְּאִינוּן
א"ט ב"ח, כְּלַהוּ אֲתַפְּלִילוֹ בְּאִינוּן אֲתוּן
עֲלָאִין, רְזָא דְשָׂמָא קְדִישָׁא דְּקְאָמְרֵן, וְסַחְרֵן
הוּא רְקִיעָא, וְקִימִין אִינוּן אֲתוּן דְּהוּ
בְּאִמְצָעִיתָא רְזָא דְשָׂמָא קְדִישָׁא, כְּלַהוּ
אֲתְרִישִׁמוּ לְסֵטֵר צְפוֹן, וְאֲתְרִישִׁמוּ וְלֹא
אֲתְרִישִׁמוּ. לִית מְאֵן דִּיִּסְתַּכַּל בְּהוּא סְטָרָא,
כְּלַהוּ אֲתַחְפִּיין, וְאִמְרִי בְּקַל נְעִימוּ בְּרוּף כְּבוֹד
י"י מְמַקְוֵמוּ. אֲתַחְפִּיין מְסֵטְרָא דְצְפוֹן (ד' ר"ג
ע"ב) (כ"א דַּאֲנִין) וְאִמְרִין דָּא אֲתַחְפִּיין מְכַל סְטָרִין
וְאִמְרִין דָּא.

רְקִיעָא דָּא סַחְרָא כְּמַלְקְדַּמִּין, וְאֲתַגְּלַגְלָא
מְסֵטְרָא לְסֵטְרָא. כְּדִין קַל נְעִימוּ
דְּמְשִׁירִין סְגִיאִין בְּסֵטְרָא דָּא, וְקַל נְעִימוּ
דְּמְשִׁירִין סְגִיאִין בְּסֵטְרָא דָּא, וְכֵן לְאַרְבַּע
סְטָרִין. בְּהַיָּא שַׁעְתָּא הוּא רְקִיעָא אֲתַנְהִיר
בְּנַהֲרֵוֹ אֲחֵרָא, יְתִיר מְכַמָּה דְּהוּ, וְקִימָא
בְּנַהֲרֵוֹ בְּגוּוֹן אֲחֵרָא, כְּלִילָא כְּכָל גּוּוֹנִין.
וְאֲלִין אֲתוּן דְּקְאָמְרֵן, סְלָקִין לְעִילָא בְּהוּא
רְקִיעָא, וּמְקַבְּלִין לְאֵת חַד דְּאִיהִי

וְעוֹמְדוֹת אוֹתָן אוֹתִיּוֹת לְצַד
דְּרוֹם. כְּדִין שְׁעוֹמְדוֹת אוֹתָן
אוֹתִיּוֹת לְצַד דְּרוֹם, עוֹלוֹת
וְנוֹצְצוֹת בְּהַתְנוּצְצוֹת לְלוֹהֵטוֹת,
וְאֵז בְּאִמְצָע אוֹתוֹ רְקִיעַ רְשִׁם אֲחַד
נְרִשִׁם, וְאוֹתוֹ הִרְשִׁם הוּא אוֹת
אֲחַת, וְהִיא י'. כְּדִין שְׁהָאוֹת הֵן
נְרִשְׁמָה וְנִרְאִית, אֵז לְלוֹהֵטוֹת
אֲחֵרִיָּה שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת אֲחֵרוֹת, וְהֵן
הו"ה.

אֲלִין הַאוֹתִיּוֹת מְנַצְצוֹת בְּאִמְצָע
הִרְקִיעַ הַזֶּה, עוֹלוֹת וְיורְדוֹת,
לוֹהֵטוֹת בְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר (בְּשִׁנַּיִם עֶשֶׂר)
לְהֵטִים. אֵז אַחַר שְׁאֵלוֹ הַשְּׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה פְעָמִים לוֹהֵטוֹת, יורְדֵי מִי
שִׁירְדֵי, וְנִכְלַלַת בְּאוֹתָן אוֹתִיּוֹת
וּמַתְעַטֵּרַת בְּהֵן וְלֹא נוֹדַעַת. אֵז כָּל
הַחִילוֹת וְכָל הַמַּחְנוֹת בְּשִׁמְחָה,
וְעוֹלִים שִׁירִים וְתַשְׁבְּחוֹת.

הִרְקִיעַ הַזֶּה נוֹסַע שְׁנֵית וְסוֹבֵב
וּמַתְגַּלְגֵּל, וְאוֹתָן הַאוֹתִיּוֹת
הִרְאֵשׁוֹנוֹת שְׁאִמְרֵנוּ, שְׁהֵן א"ט
ב"ח, כְּלָן נִכְלַלַת בְּאוֹתָן אוֹתִיּוֹת
עֲלִיוֹנוֹת, סוֹד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
שְׁאִמְרֵנוּ, וְסוֹבְבוֹת לְאוֹתוֹ הִרְקִיעַ,
וְעוֹמְדוֹת אוֹתָן אוֹתִיּוֹת שְׁהֵיוּ
בְּאִמְצָע סוֹד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּלָן
נְרִשְׁמוֹת לְצַד צְפוֹן, וְנְרִשְׁמוֹת
וְאִינוּן נְרִשְׁמוֹת. אִין מִי שִׁיִּסְתַּכַּל
בְּאוֹתוֹ הַצַּד. כְּלָן מְכַסּוֹת, וְאוֹמֵר
בְּקוֹל נְעִם: בְּרוּף כְּבוֹד ה'י
מְמַקְוֵמוּ. וּמַתְכַּסּוֹת מְצַד צְפוֹן (ש'
הַפְּסִים) וְאוֹמְרוֹת אֵת זֶה, מַתְכַּסּוֹת
מְכַל הַצְּדִידִים וְאוֹמְרוֹת אֵת זֶה.
הִרְקִיעַ הַזֶּה סוֹבֵב כְּמַקְדָּם
וּמַתְגַּלְגֵּל מְצַד לְצַד, וְאֵז קוֹל
נְעִימַת הַמַּחְנוֹת הִרְבִּים בְּצַד זֶה,
וְקוֹל נְעִימַת מַחְנוֹת רַבִּים בְּצַד זֶה,
וְכֵן לְאַרְבַּעַת צְדִידִים. בְּאוֹתָהּ
שַׁעַת אוֹתוֹ הִרְקִיעַ מְאִיר בְּאוֹר
אַחַר, יוֹתֵר מְכַמוֹ שְׁהִיָּה, וְעוֹמֵד
בְּאוֹר בְּגוּוֹן אַחַר כְּלוּל מְכַל
הַגּוּוֹנִים.

וְאֲלִין הַאוֹתִיּוֹת שְׁאִמְרֵנוּ עוֹלוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוּל וְיַחְמוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוּל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות כגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקסמון המהוד
(זהר הקדש שור השורים (דף פ"ו ע"ב)

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

פניו עטופה: 1. 057-344762

אבות ובנים